

[Moses Olsen.]

resten af den voksende mindretalsregerings ministre.

Det vil i hvert fald være klogt at indtage en positiv holdning, bl. a. af hensyn til forholdet mellem vore to landsdele, et forhold, der som bekendt nu og da udsættes for ganske urimeligt store belastninger især fra visse gruppers side.

Som sagt håber jeg på en imødekomende holdning fra regeringens side, og samtidig vil jeg gøre opmærksom på, at det haster med at få en reaktion på de omtalte konkrete kortsigtede forslag, hvis de skal virke efter hensigten.

Det tidlige laksestop i år er et klart bevis på, at den kvota på omtrent 1.100 t, som de grønlandske fiskere har fået tildelt i sin tid, ikke længere er tidssvarende. Derfor vil jeg anmode regeringen om allerede fra næste år at søge at få gennemført en forhøjelse til mindst 1.600 t.

Ønsket hænger sammen med, at nedgangen i torskefangsterne er sket hurtigere end forudset, og det har medvirket til indsnævring i eksistensmulighederne i Grønland. Samtidig synes jeg, at der er noget, der tyder på i dag, at man i sin tid har næret noget overdimensionerede bekymringer for laksebestanden som sådan.

Når jeg på denne måde har omtalt laksefiskeriet i forbindelse med regeringens forslag om en fiskeriordning inden for EF, hænger det bl. a. sammen med, at jeg mener, at vi fra Grønlands side, også i lyset af de erfaringer, vi nu har fået fra laksekvoteringsens tid, må være yderst forsigtige med at gå med til mere eller mindre internationale kompromisløsninger på fiskeriområdet, uden at vi har sikre beviser for, at vore interesser er sikret og forsvaret på en håndgribelig og fast måde.

Personlig mener jeg, at vi fra grønlandsk side skal tage positivt imod en invitation til at sende en repræsentativ delegation til Bruxelles i forbindelse med behandlingen af forslaget til ændring af fiskeripolitikken i EF. Med udtrykket repræsentativ tænker jeg bl. a. på den kendsgerning, at Grønlandspolitikken jo har repræsentanter både i landsrådet og i folketinget, hvilket nogen synes at have bemærket især i de seneste år.

Samtidig med, at jeg mener, at vi skal tage positivt imod invitationen fra udenrigs-

økonomiministeren, kan jeg dog ikke tilbageholde en vis undren over regeringens holdning til fiskeripolitikken i Nordatlanten. Jeg synes, den er ret så dualistisk. Regeringens målsætning er jo at ændre Grønlandspolitikken efter grønlandske forudsætninger, og bl. a. gennem nedsættelsen af hjemmestyreudvalget har regeringen da også klart vist, at den mener noget helt alvorligt med denne målsætning. Men netop i fiskerispørgsmålet synes regeringen at have svært ved at leve op til sin i alle grønlandske kredse meget populære målsætning.

Regeringen har i et års tid nu vidst, at der var et enstemmigt grønlandsk ønske om en udvidelse af fiskerigrænsen, men den arbejder på højtryk i dag for at gennemføre en samlet EF-løsning helst inden årets udgang, og når en meget kompliceret ordning med forskellige foranstaltninger åbenbart kan gennemføres så hurtigt, kan det ikke andet end undre, hvorfor man så ikke kan søge gennemført det grønlandske krav om en grænseudvidelse, som dog umiddelbart synes mindre kompliceret end de mange forskellige foranstaltninger, der åbenbart indgår i regeringens initiativ over for EF.

Jeg værdsætter meget regeringens bestræbelser for at finde løsninger på fiskeriproblemet, men jeg er lidt tilbøjelig til at hælde til den anskuelse, at EF-medlemskabet måske sætter sine grænser for, hvor suverænt Danmarks regering kan handle i EF-relationer. Når vi skal sende en delegation til Bruxelles i forbindelse med fiskeriordningen, mener jeg selv bestemt, at vi må kræve at være med i drøftelserne med udgangspunkt i kravet om en udvidelse til 50 sømil kombineret med et krav om forbud mod trawling på ynglepladserne ved de grønlandske fiskebanker. For når det gælder vort eksistensgrundlag, kan vi simpelt hen ikke acceptere en forhandling, hvor udspillet, præmisserne og forslagene på forhånd er udformet på modpartens betingelser alene, hvad enten modparten i dette tilfælde er EF som sådan eller den danske regering.

Fra fiskerisammenslutningens side har vi endvidere i den forløbne tid foreslået, at den såkaldte promilleordning, som danner en af grundpillerne i organisationens økonomi, og som nu ifølge en politisk beslutning for få år siden er ved at blive nedtrappet, bringes tilbage til sit oprindelige niveau på 5 promille